

Arrest

nr. 138 167 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 8 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 houdende de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDERMEERSCH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 29 maart 2007. Op diezelfde dag wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 12 april 2007.

Op 7 maart 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 20 december 2012. Op diezelfde dag wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 januari 2014.

Op 12 februari 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard bij beslissing van 28 maart 2014. Op diezelfde dag wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 11 juni 2014.

Op 28 maart 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) tevens tot de afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 11 juni 2014 en is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer

Naam, voornaam: [Y., S.]

[...]

nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 20.12.2012 aan betrokkene betekend op 07.01.2014. Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 12.02.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen” en van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoeker stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

2.1. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Overwegende dat de bestreden beslissing (bijlage 13sexies) zonder enige motivering een inreisverbod instelt van 3 jaar.

En dit hoewel, de bovenvermelde wettelijke bepalingen een correcte, formele, duidelijke, precieze en geldige motivering voorschrijven.

Het inreisverbod in de beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur ervan dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Art. 74/11 van de Vw. voorziet :

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er is geen enkele motivering daaromtrent.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van de elementen die het privéleven van de betrokken vreemdeling constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een in België bestaand privéleven/familieleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

In casu bestwist verzoeker dat ook dat enige afweging heeft plaatsgevonden : in de bestreden beslissing wordt gewoon NIET gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod en meer bepaald de duur van het inreisverbod.

Er wordt enkel op quasi automatische wijze een dergelijk verbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien in geval van het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Waarom in het inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Het gebrek aan enige motivering maakt dat er schending is van de motiveringsplicht die wordt opgelegd aan de overheid.

Dat dit inreisverbod met maximale duur in gegeven omstandigheden niet wettelijk gemotiveerd of verantwoord wordt.

Het willekeurig toepassen van een inreisverbod ontnemt de rechtszoekende vreemdeling de mogelijkheid van een daadwerkelijk beroep in de zin van artikel 13 EVRM te kunnen instellen : wie neemt nog het risico geen uitvoering te geven aan een bevel als automatisch, na de termijn van 30

dagen, lopende de procedure, zonder enige pertinente motivering een reisverbod wordt opgelegd en dan nog voor de maximumtermijn ?

Het totale gebrek aan enige motivering dienaangaande werd reeds gesanctioneerd : zie aldus nog recent:

RvV nr. 93.272. van 16/04/2013.

RvV nr. 98.002 van 27/02/2013.

RvV nr. 94.430 van 21/12/2012.

RvV nr. 119.120 van 19/02/2014

De bestreden beslissing schendt derhalve het artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 gelet daar de motivering afwezig en illegaal is.

Dat dit gebrek eveneens een onevenredigheid teweeg brengt tussen de maatregel en het doel ervan.

Dat aldus het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut niet adequaat is, in feite en in rechte, noch voldoende is en zelfs afwezig blijkt te zijn in casu.

Dat dit gebrek aan evaluatie ook een schending uitmaakt van de fundamentele rechten van het EVRM."

2.2. De Raad merkt op dat uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoekers bewering dat de bestreden beslissing geen enkele motivering voorziet als waarom wordt geopteerd voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar, feitelijke grondslag mist. De verweerder heeft immers duidelijk aangegeven dat hij opteert voor deze termijn omdat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 7 januari 2014 en hij bovendien, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten waarbij hij daarenboven op 12 februari 2014 nog een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker kan derhalve niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad of van de Raad van State die werden gewezen in zaken waarbij de verweerder totaal geen motivering voorzag inzake de geldingsduur van een inreisverbod en waarbij na de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan automatisch werd overgegaan tot het afleveren van een inreisverbod met de wettelijke maximumduur. *In casu* is geen sprake van een dergelijk automatisme nu naast de vaststelling dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting verder en uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom in het concrete geval van de verzoeker een inreisverbod met een geldingstermijn van drie jaar wordt voorzien.

Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verweerder in beginsel niet noopt tot het toelichten van de verschillende belangen die hij tegen elkaar heeft afgewogen, doch slechts tot het duiden van de reden(en) waarom hij ervoor opteerde een bepaalde beslissing – *in casu* een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar - te nemen.

De *in casu* bestreden beslissing laat verzoeker toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoeker in zijn uiteenzetting ter ondersteuning van het middel niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het voornoemde rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel zou schenden.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Nu uit verzoekers betoog niet kan worden afgeleid op welke wijze de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat het dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidspllicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of de verzoeker aannemelijk maakt dat er in het dossier gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de duur van het op te leggen inreisverbod te bepalen. Waar de verzoeker laat uitschijnen dat het afleveren van een inreisverbod voor de duur van drie jaar niet redelijk en niet proportioneel is, merkt de Raad vooreerst op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Ook het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

De bestreden beslissing vindt haar juridische grondslag in het geschonden geachte artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Zoals de verzoeker aangeeft, vormt dit wetsartikel - ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet – een onderdeel van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat aan de verzoeker reeds op 7 januari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat de verzoeker hieraan geen gevolg heeft gegeven. Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier en worden door de verzoeker ook niet betwist.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling. In de bestreden beslissing wordt immers niet enkel verwezen naar het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, maar wordt tevens overwogen dat de verzoeker "*na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen (heeft) ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten*". Daarnaast wordt eveneens gewezen op het feit dat de verzoeker "*een aanvraag 9bis (heeft) ingediend op 12.02.2014*." In tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De gemachtigde verwijst immers naar het gedrag van de verzoeker na een eerdere beslissing tot verwijdering waarbij werd vastgesteld dat hij geen initiatief nam tot vrijwillig vertrek en zelfs nog een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend die haaks staat op de eerdere verwijderingsmaatregel. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, hetgeen de Raad *in casu* niet kennelijk onredelijk overkomt.

Waar de verzoeker in het algemeen en louter theoretisch betoogt dat het bestuur zich bij de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet onder meer moet vergewissen van de elementen die het privé- en gezinsleven van de betrokken vreemdeling constitueren, dient te worden opgemerkt dat hij met dit bijzonder vage en niet concreet onderbouwde betoog geenszins aannemelijk maakt dat de gemachtigde deze of gene specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval over het hoofd zou hebben gezien bij de beslissing om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen.

Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet aantoonde dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding en de verzoeker maakt niet aannemelijk dat op grond van de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijke wijze zou zijn besloten om een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel blijkt niet. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

2.5. Waar de verzoeker een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de Raad, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nakijken of er daadwerkelijk een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer een verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het dan ook in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de verzoeker niet de minste duiding geeft over de precieze aard van zijn privé- of gezinsleven in België, dat hij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat het zou gaan om een door artikel 8 van het EVRM beschermd privé- of gezinsleven op welke wijze de thans bestreden beslissing en dat hij evenmin verduidelijkt op welke wijze dit niet nader bepaald privé- of gezinsleven door de thans bestreden beslissing zou worden belemmerd.

In zoverre het middel op dit punt al niet onontvankelijk zou zijn, moet dan ook worden besloten dat de verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoon.

Met de vage uitlating dat *“dit gebrek aan evaluatie ook een schending uitmaakt van de fundamentele rechten van het EVRM”* maakt de verzoeker evenmin een schending van enige andere bepaling van het EVRM aannemelijk.

2.6. Het enige middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE